

Kunstenares Wil Korrelboom wil niet behagen

Portretten als tegengif

▣ **Kunstenares Wil Korrelboom** schilderde al meer dan honderdvijftig portretten. Zo maakte ze een doek van prinses Amalia. Hét voorbeeld, volgens de schilderes, van de succesvolle 'allochtoon'.

PIETER VAN DEN BROEKE
DEN HAAG

De een heeft zijn roots in Afghanistan, de ander z'n wieg stond in Ghana. Maar allen hebben als overeenkomst dat zij zich inmiddels in Nederland hebben geworteld. En dat hun door Wil Korrelboom geschilderde portretten in Pulchri worden tentoongesteld tijdens de expositie 'Ingeburgerd'.

De negen grote doeken ademen een sfeer van voorspoed en optimisme. Het zijn mooie, jonge mensen, rimpelloos en met serene gelaats-trekken.

De achtergrond van de portretten bestaat uit een simpele, kleurrijke vlakverdeling. Maar alle aandacht gaat uit naar de personen, op een na afkomstig uit de sociale omgeving van Korrelboom.

Die uitzondering is prinses Amalia. Het koninklijke meisje, gehuld in een roze jurkje, zweeft in een blauwe ruimte. Onaanraakbaar maar zichtbaar op haar gemak. Voor Korrelboom is Amalia exemplarisch voor wat zij wil uitdrukken met haar portretten: dat onderscheid maken

Wil Korrelboom bij het portret van prinses Amalia. 'Ik heb genoeg van dat wij- en zij-gepraat.' FOTO ROBERT VAN STUYVENBERG

tussen allochtoon en autochtoon een kunstmatige en achterhaalde scheiding is.

„Amalia is half Argentijns en heeft verder Duits en Nederlands bloed. Maar wat doet dat er toe?” vraagt Korrelboom retorisch. Na een korte stilte: „Ik heb genoeg van dat wij- en zij-gepraat. Die sfeer van afwijzing van alles wat anders is, van zo'n

man als Geert Wilders.”

Korrelboom (69) schildert al 'haar hele leven'. Sinds 1982 legt zij zich toe op het maken van grote portretten. Uitgangspunt van die serie, die inmiddels meer dan honderdvijftig schilderijen omvat, is de actualiteit. Zij wil niet behagen, zomaar iets 'moois' schilderen, maar werk produceren waarin het

heden, de maatschappij, doorklinkt. „Mijn schilderijen moeten ergens over gaan. Dat vind ik interessant, dat zie ik als mijn taak.”

Hoe ernstig die boodschap ook mag klinken, wat er nu aan het Lange Voorhout van haar engagement wordt getoond, is eerder lichtvoetig dan zwaarmoedig van aard. Portretten als tegengif tegen

doemdenken. „Ik vermijd juist om leed en zieligheid te tonen. Ik benadruk de andere kant. De successen. Zoals die gelden voor mijn modellen. Van Kung Fu kampioen tot architect, al deze mensen hebben een baan, spreken Nederlands en hebben hier hun plek gevonden. De trend van leed is al genoeg uitgemolken.”